

Vücudunu mucidine feda et!

“İ’lem Eyyühe’l-Azîz! Dünyada sana âit çok emirler vardır. Amma ne mahiyetlerinden ve ne âkîbetlerinden haberin olmuyor.”

“Biri, cesettir. Evet, cesedin genç iken lâtif, zarîf ve güzel gül çiçeğine benzerse de, ihtiyarlığında kuru ve uyuşmuş kış çiçeğine benzer ve tahavvül eder.”

“Biri de hayat ve hayvaniyettir. Bunun da sonu ölüm ve zevaldir.”

“Biri de insaniyettir. Bu ise, zeval ve beka arasında mütereddittir. Dâim-i Bâkînin zikri ile muhafazası lâzımdır.”

“Biri de ömür ve yaşayıştır. Bunun da hududu tâyin edilmiştir. Ne ileri ve ne de geri bir adım atılamaz. Bunun için elem çekme, mahzun olma. Tahammülünden âciz, tâkatinden hâriç olduğun tûl-i emel yükünü yüklenme!”

“Biri de vücuttur. Vücut zâten senin mülkün değildir. Onun mâliki ancak Mâlikü’l-Mülktür. Ve senden daha ziyade senin vücuduna şefkatlidir. Binaenaleyh, Mâlik-i Hakikînin daire-i emrinden hâriç o vücuda karıştığın zaman zarar vermiş olursun. Ümitsizliği intaç eden hırs gibi.

“Biri de belâ ve musibetlerdir. Bunlar zâildir, devamları yoktur. Zevalleri düşünülürse, zıtları zihne gelir, lezzet verir.”

“Biri de sen burada misafirsin ve buradan da diğer bir yere gideceksin. Misafir olan kimse, beraberce getiremediği bir şeye kalbini bağlamaz. Bu menzilden ayrıldığı gibi, bu şehirden de çıkacaksın. Ve kezâ, bu fâni dünyadan da çıkacaksın. Öyle ise, aziz olarak çıkmaya çalış.”

“Vücudunu Mûcidine feda et. Mukabilinde büyük bir fiyat alacaksın. Çünkü fedâ etmediğin takdirde ya bâd-ı hevâ zâil olur, gider veya onun malı olduğundan yine ona rücû eder.”